

Hồi 3

Khai Đỉnh Thiên Căn

Mộ Chí Cừ rót rượu ra chén, rồi mời Thần Hành Tiểu La Hán:

- Mộ đệ mời Tăng huynh.

- Mộ đệ đã mời thì tiểu hòa thượng này đâu thể từ chối.

Thần Hành Tiểu La Hán bung chén rượu:

- Mời.

Lão vừa áp chén vào môi đã quay sang Quân Bình, nói:

- Hê... Còn Hạ đệ nữa chứ. Hay người chẳng muốn uống rượu với tiểu hòa thượng này?

- Đã có Mộ huynh và Tăng huynh thì Quân Bình đâu thể không uống chứ.

Ba người cùng nâng chén uống cạn. Vừa đặt chén xuống bàn, Chí Cừ nhìn Quân Bình nói:

- Hạ đệ... Trước đây ta đã từng nghe những lời tiên tri của đệ, nhưng tâm không hề tin. Sau này nghiệm lại thấy tất cả đều ứng báo. Không chừng Hạ lão đệ đã thông tuệ thiên căn lắm rồi.

Mộ Chí Cừ nói xong bật cười.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa chiếc đầu lóng không sợi tóc, chặc lưỡi nói:

- Hẳn đoán tiên tri cho thiên hạ thì hay, nhưng đoán cho hẳn thì chẳng điều gì đúng cả. Theo tiểu hoà thượng thì Hạ Quân Bình chỉ có cái miệng bốc phét mà thôi.

Quân Bình tròn mắt:

- Sao... Tăng huynh nói Quân Bình ngoa ngôn ư?

- Nếu người đoán được thiên căn thì người có thể cải biến được vận mạng của mình rồi.

Lão thuận tay với vò rượu chế ra chén. Thần Hành Tiểu La Hán vừa rót rượu vừa nói:

- Nếu người có thực tài thông thiên căn, biết được chuyển hóa của ngũ hành thì người ắt phải biết Sát Thủ Dao Vương Mạng Kỳ Băng tìm đến thảo xá của người. Thế mà người lại chẳng biết gì cả, cứ lủi đầu tìm vào chỗ chết. Kẻ thông thiên căn như người thì e rằng trên đời này nhiều vô số.

Quân Bình cười mỉm, nhún vai nói:

- Tăng huynh nói như vậy chứng tỏ huynh cho đệ là kẻ ngoa ngôn, nói năng lung tung, chứ không biết gì hết.

- Ở... Thì tiểu huynh của người đôi khi cũng có ý đó.

Quân Bình nheo mắt:

- Thế Tăng huynh tìm đến đây để làm gì, không phải Tăng huynh tìm Hạ Quân Bình để muốn biết về hậu vận của mình sao?

Thần Hành Tiểu La Hán chắc lưỡi:

- Ái chà ... Thế người đoán xem, tiểu tăng râu bạc này tìm đến người vì cái gì nào?

Quân Bình mỉm cười:

- Đệ sợ nói trúng huynh lại cãi bừa thôi. Nhưng cho dù tăng huynh có cãi bừa thì đệ cũng nói.

- Đâu, người nói xem.

- Đệ tạm mượn mười chữ: Do, Giáp, Thân, Điền, Đồng, Vương, Viên, Mộc, Dụng, Phong, để nói về sự chuyển hóa càn khôn ngũ hành trong con người. Theo đệ, mười chữ đó được xem là "thập đại tự hình tướng", để phân biệt và phán đoán về một người.

Thần Hành Tiểu La Hán khoát tay :

- Ấy... Tiểu hoà thượng này đâu muốn học thuật xem tướng, xem bói của Hạ đệ, tiểu tăng huynh chỉ thích du sơn ngoạn thủy, uống rượu với thịt cẩu hoang mà thôi. Chính vì vậy nên nói thẳng vào vấn đề đi, không ta lại nôn nóng đó.

Hạ Quân Bình lờm Thần Hành Tiểu La Hán:

- Chân diện dung của tăng huynh thuộc chữ Vương. Thiên đình nảy nở cân xứng, trung đình vuông vức nhưng trơ xương, hạ đình nảy nở nhưng thịt ít, xương nhiều.

Nghe Hạ Quân Bình nói, bất giác Thần Hành Tiểu La Hán đưa tay xoa nắn mặt mình.

Quân Bình nhìn Tiểu La Hán, nói tiếp:

- Người thuộc chữ Vương như tăng huynh, tài lộc bất toàn.

Thần Hành Tiểu La Hán cướp ngay lời Quân Bình:

- Ha... Điều ngay xem ra người nói đúng. Chính vì tài lộc bất toàn nên tiểu hòa thượng này mới xuất gia đầu Phật đó.

- Mới nghe tăng huynh thừa nhận đệ. Tăng huynh muốn nghe tiếp nữa không ?

Thần Hành Tiểu La Hán vừa bưng chén rượu liền đặt trở lại bàn. Lão nhìn Quân Bình, nói:

- Hạ lão đệ đã nói rồi, và tiểu hòa thượng đã nghe và đã nghe thì phải nghe cho hết chứ. Không nghe thì tiểu hòa thượng không khéo biến thành gã mù sờ voi sao?

- Thế thì tăng huynh nghe cho rõ đây. Phàm người có chân diện dung theo hình chữ Vương như tăng huynh thì có danh mà chẳng có lộc, ngược lại có lộc thì chẳng có danh.

Quân Bình mỉm cười, trang trọng nói:

- Nhưng cái khổ nhất của tăng huynh chính là chữ "Tình".

Thần Hành Tiểu La Hán bật đứng dậy:

- Hạ lão đệ... Người nói cái gì kỳ thế ? Nghe chói cả thính nhĩ. Chẳng lẽ hòa thượng căn cơ như ta, luôn lấy chữ tâm làm trọng. Tu chính là sự trao đổi căn nghiệp của mình thoát mê vực thăm tham sân si, chứ không tự hành sát mình.

Lão xoa đầu nói:

- Miệng ta thì không thường niệm phật chú, một cũng a di đà, hai cũng a di đà, nhưng tâm ta luôn hướng về cảnh giới niết bàn. Thế mà người lại nói ra khổ vì chữ tình.

Thần Hành Tiểu La Hán gãi đầu, nói:

- Lần này xem ra lời tiên tri của người sai thật rồi.

- Sai hay không còn có thời gian kia mà.

- Nhưng ta biết lần này người đoán sai bét hết. Một tiểu tăng như ta thì chẳng thể nào khổ vì chữ tình được.

Quân Bình nhún vai:

- Hê... Quân Bình đâu dám nói tăng huynh là người mất căn cơ của bậc xuất gia đầu phật. Nhưng phàm kẻ có chân diện mục hình chữ Vương thì theo sự chuyển hóa ngũ hành mà như vậy cả. Tăng huynh suy ngẫm từ chữ Vương ra ắt sẽ hiểu đạo chuyển hóa ngũ hành.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa đầu:

- Người nói hay không do chính bản thân mình mà thôi.

Thần Hành Tiểu La Hán nhịp tay xuống mặt bàn, nhìn Hạ Quân Bình, nói:

- Xem như người đoán đúng mục đích thứ nhất của ta, nhưng tiểu hòa thượng đến thảo xá của người lần này không phải chỉ mỗi việc đoán quẻ đâu, mà còn việc khác nữa. Người đoán xem đó là việc gì nào?

Hạ Quân Bình cười mỉm:

- Việc thứ hai thì Hạ Quân Bình không cần phải vận dụng đến văn thiên căn đoán trời đoán đất cũng biết được mà.

Thần Hành Tiểu La Hán hất mặt:

- Người đoán xem, nếu đúng thì tiểu hòa thượng này mới phục người.

Quân Bình bưng vò rượu rót ra ba chén. Rót xong chàng đặt bầu rượu trước mặt Thần Hành Tiểu La Hán.

- Nếu đệ đoán không lầm thì tăng huynh lại muốn ép đệ hàm thụ Hư Hư Mê Tông Bộ của huynh.

Thần Hành Tiểu La Hán sững người. Lão ngật ngừng nói:

- Người... Người nói... Ờ thì quả là đúng như vậy đó. Lần này tiểu hòa thượng đến để buộc người phải hàm thụ thuật Hư Hư Mê Tông Bộ đó. Và tiểu hòa thượng bắt người phải học.

Quân Bình sa sầm mặt:

- Đệ đã với tăng huynh rồi.

Thần Hành Tiểu La Hán khóat tay:

- Không nói gì hết mà tiểu hòa thượng này bắt người phải thụ học.

- Tăng huynh đừng ép, Hạ Quân Bình không thụ học võ công, bởi vì một khi có võ công thì nhất định sẽ có chuyện thị phi ập đến Quân Bình. Mà Quân Bình lại chẳng muốn có chuyện thị phi nào đó.

- Người có lý của người, nhưng ta có lý của ta. Người nghĩ xem, nếu như vừa rồi không có Mộ Chí Cừu thì người có còn ngồi đây đoán hậu vận của tiểu hòa thượng này nữa không? Ta biết người không thích võ công, nhưng Hư Hư Mê Tông Bộ đâu phải là võ công. Nó chỉ là bộ pháp tránh né và dùng để đi xa như ta mà thôi.

Mộ Chí Cừu xen vào:

- Hạ lão đệ... Thần Hành Tiểu La Hán huynh nói rất đúng. Hạ lão đệ dù sao cũng là bằng hữu chi giao với ta và tăng huynh. Chúng ta có thể tự bảo trọng thân mình được, nhưng còn đệ nếu không thụ giáo thuật Hư Hư Mê Tông Bộ của tăng huynh thì gặp chuyện bất trắc như vừa rồi quả là kiếp nạn.

Thần Hành Tiểu La Hán nói:

- Phải chi người đoán được vận mạng của người thì tiểu hòa thượng này cũng chẳng cần truyền thụ Hư Hư Mê Tông Bộ cho người làm gì.

Lão lắc đầu:

- Người đoán được hậu vận cho người chứ chẳng thể biết được hậu vận mình.

Lão đổi giọng thật trang trọng:

- Hạ Quân Bình... Hôm nay người không thụ huấn Hư Hư Mê Tông Bộ thì không được đâu.

- Tại sao Tăng huynh cứ ép Quân Bình mãi vậy?

Thần Hành Tiểu La Hán gần giọng nói:

- Người đoán được hậu vận của tiểu hòa thượng thì ta cũng có thể đoán được hậu vận của người.

Thần Hành Tiểu La Hán chắc lưỡi:

- Nếu như người không thụ huấn Hư Hư Mê Tông Bộ của tiểu hòa thượng này thì nhất định kiếp nạn sẽ đến với người. Không sớm thì muộn thôi.

Lão nhìn qua Mộ Chí Cừ:

- Mộ đệ nghĩ tiểu tăng này nói đúng không nào? Mấy hôm nay trên giang hồ xảy ra một chuyện khá ly kỳ. Tất cả những ai xem thuật tướng pháp đều bị giết không thương tiếc. Và nếu không có Mộ Chí Cừ thì người đã thoát xuống a tỳ bởi đao pháp của Mộng Kỳ Băng.

Mộ Chí Cừ thở dài nhìn Quân Bình:

- Hạ lão đệ ... Tất cả những gì Tiểu La Hán huynh nói là sự thật. Hạ lão đệ nên thụ giáo thuật Hư Hư Mê Tông Bộ của tăng huynh, để khi gặp họa nạn tự Tông Bộ không phải là thứ võ công dụng để giết người như kiếm pháp của huynh, mà nó chỉ dụng để đối phó tìm cửa sinh trong cửa tử mà thôi.

Hạ Quân Bình bất nhẫn nói:

- Võ công... võ công. Hai tiếng đó Quân Bình không thích chút nào.

Thần Hành Tiểu La Hán nạt ngang:

- Không thích thì người cũng phải học.

Lão dứt lời bất ngờ chồm qua cách không phóng chỉ khí điểm vào nhân trung huyệt của Hạ Quân Bình.

Vốn là người không hề có võ công. Quân Bình hứng trọn chỉ khí của Thần Hành Tiểu La Hán , buột miệng thốt lên:

- Ui cha ...

Thần Hành Tiểu La Hán lườm Quân Bình :

- Nếu như người có thuật Hư Hư Mê Tông Bộ thì đâu phải thúc thủ nhanh như vậy. Đúng không nào?

Quân Bình ngồi ngây người.

Thần Hành Tiểu La Hán nói tiếp:

- Thật ra tiểu hòa thượng ta không muốn mất một người nghĩa đệ có từ tâm như người. Huống chi cho đến bây giờ, mặc dù người tự cho mình là kẻ thông thiên cơ, biết được chuyển hóa ngũ hành mà vẫn không biết được lai lịch của người kia mà.

Lão nói rồi nắm hổ khẩu Quân Bình kéo ra bên ngoài thảo xá rồi nhìn Mộ Chí Cừu:

- Mộ lão đệ... Tiểu hòa thượng nhờ người một chút.

Mộ Chí Cừu bước ra.

Thần Hành Tiểu La Hán nói tiếp:

- Nếu người thụ giáo Hư Hư Mê Tông Bộ thì ngay cả Sát thủ Kiếm Vương cũng khó bề đã thương người.

- Vậy nó là một môn công phu rồi.

Tiểu La Hán nhăn mặt:

- Nó chẳng là võ công gì cả mà chỉ là những bộ pháp tránh né rồi tìm đường đào thoát chứ có làm hại gì ai.

Thần Hành Tiểu La Hán lườm Hạ Quân Bình :

- Người cố mở to mắt mà xem tiểu hòa thượng thi triển bộ pháp đó.

Tiểu La Hán nhìn lại Chí Cừu :

- Lão Đệ... Tiểu hòa thượng nhờ thanh kiếm của người.

Mộ Chí Cừu mỉm cười, nói:

- Với một Sát Thủ Kiếm Vương mà lão tăng huynh cũng không ngại ư?

- Tiểu hòa thượng tin vào Hư Hư Mê Tông Bộ.

- Vậy Chí Cừu sẽ bồi tiếp tăng huynh.

Quân Bình nhìn Chí Cừu, e dè nói:

- Mộ đại ca...

Chí Cừu khoát tay:

- Kiếm vô tình.

- Nếu kiếm vô tình thì tăng huynh và Mộ huynh còn khảo chứng võ công với nhau làm gì?

Thần Hành Tiểu La Hán nhìn Hạ Quân Bình:

- Khảo chứng để mở thêm trí tuệ cho người.

Lão nhìn lại Chí Cừu :

- Lão đệ xuất thủ đi.

- Chí Cừ xuất thủ đây.

Quân Bình lo lắng nói:

- Hai người không cần thiết làm như vậy. Quân Bình sẽ thụ huấn thuật Hư Hư Mê Tông Bộ của tăng huynh.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa đầu nhìn lại Quân Bình:

- Có thể chứ. Nhưng dù sao thì tiểu hòa thượng này cũng phải thi thố chút ít cho người thấy sự thần kỳ của bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ .

Thần Hành Tiểu La Hán hất mặt nói với Chí Cừ:

- Lão đệ, xuất thủ đi.

- Tăng huynh cẩn thận.

Thanh trường kiếm của Mộ Chí Cừ vừa thoát ra khỏi vỏ, cắt lượn một đường thẳng tắp nhanh ngoài một cái chớp mắt nhắm ba vùng thượng, trung và hạ của Thần Hành Tiểu La Hán tập kích. Chiêu kiếm của Mộ Chí Cừ mặc dù không chứa đựng sát kiếm tử vong, nhưng lại ẩn tàng sự cương cường quyết liệt, phong tỏa tất cả những phương hướng có thể tránh né.

Thần Hành Tiểu La Hán buột miệng nói:

- Hay lắm!

Cùng với lời nói khen tặng đó, lão thi triển bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ. Thân pháp của lão như bóng ma quỷ dị vô thường, khi bên trái, khi bên phải, không sao thấy được chân tướng, và bất thành lình khi mũi kiếm vừa đâm tới thì Thần Hành Tiểu La Hán nhẹ điểm mũi giày cất mình lên cao hai trượng. Bằng bộ pháp thần kỳ, không thể nào tưởng tượng được, lão đập mũi giày xuống sóng kiếm, cái đập rất nhẹ nhàng, nhưng thân pháp của Thần Hành Tiểu La Hán lại tựa như chiếc lông ngỗng lướt phẳng đi bởi một luồng gió cuốn thổi về sau non mười trượng, thân vừa hạ xuống, chân vừa điểm mặt đất thì thân lại vút đi tựa mũi tên khi kiếm chiêu của Mộ Chí Cừ chưa tròn thúc.

Đến ngay Sát thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừ cũng phải ngỡ người không tin vào mắt mình vào bộ pháp đào tẩu thần kỳ của Thần Hành Tiểu La Hán bằng xuống:

-Tiểu hòa thượng ở đây chứ đâu.

Mộ Chí Cừ phẫn chấn ôm quyền xá tiểu tăng:

- Chứng nghiệm được bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ của tăng huynh, Chí Cừ càng thêm bội phục huynh hơn.

Thần Hành Tiểu La Hán lườm Mộ Chí Cừ:

- Hê... Người dừng khách sáo chứ... Tiểu hòa thượng này biết mà. Kiếm pháp của người mất đi sát kiếm của một sát thủ thì đâu còn thần uy kiếm vương. Nói như thế người hiểu tiểu hòa thượng phải không?

Thần Hành nhìn lại Quân Bình:

- Người đã nói rồi, không được rút lời đó. Ngay từ bây giờ tiểu hòa thượng sẽ truyền thụ bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ cho người.

Quân Bình tròn mắt nhìn Thần Hành Tiểu La Hán :

- Ngay bây giờ à? Sao tăng huynh gấp như vậy? Tăng huynh, Mộ đại ca và Quân Bình còn đang chén tạc kia mà. Chẳng lẽ Quân Bình lại để rượu nguội lạnh kia khi cả ba đều có mặt ở đây?

Thần Hành Tiểu La Hán lườm Quân Bình :

- Người định khát lần, khát lựa tiểu hòa thượng này ư?

- Học bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ thì lúc nào cũng được, nhưng trước hết phải uống cạn số rượu mà Quân Bình đã đun nóng trước.

Thần Hành Tiểu La Hán liếm mép:

- Vậy cũng được. Nhắc đến rượu là tự động trong bụng tiểu hòa thượng này cũng sôi sôi.

Ba người quay vào trong, chén thù chén tạc đến khi màn đêm phủ xuống gian thảo xá lúc nào cũng không biết Thần Hành Tiểu La Hán ngất ngưỡng nói:

- Hạ Quân Bình... Người bắt... hic... bắt đầu thụ... thụ học thuật Hư Hư Mê Tông Bộ của tiểu hòa thượng chứ?

Quân Bình nhìn tiểu hòa thượng:

- Tăng huynh say quá rồi.

- Tiểu hòa thượng say nhưng vẫn có thể truyền... thụ... thụ cho người.

Thần Hành Tiểu La Hán ngất ngưỡng nói:

- Quân Bình... Người chú ý dung nạp nguyên nguyên và bước theo tiểu hòa thượng nhé.

Thần Hành Tiểu La Hán rảo bộ bước đi theo những phương vị trong thuật Hư Hư Mê Tông Bộ. Thân pháp của lão lúc nghiêng qua trái, nghiêng qua phải, lúc thì cúi hấn về phía dưới, khi thì ngã ra sau nhưng tuyệt nhiên hai chân rất vững vàng. Lúa đầu, Thần Hành Tiểu La Hán còn đi chậm để Quân Bình bám theo mình, nhưng càng lúc càng đi nhanh hơn.

Chẳng bao lâu chỉ còn thấy chiếc bóng nhập nhạng, không còn nhận ra chân tướng của lão tăng, Quân Bình cố bám theo sát Thần Hành Tiểu La Hán, nhưng cuối cùng đành ngồi bệt xuống đất thở dốc từng cơn một.

Quân Bình thốt lên:

- Mệt quá rồi... Hạ đệ không đi nổi nữa đâu.
- Người cứ việc đi sẽ hết mệt thôi.

Thần Hành Tiểu La Hán vừa nói vừa tiếp tục thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ, khi lão tăng dừng bộ thì đã hoàn toàn tỉnh rượu.

Lão nhìn lại Hạ Quân Bình:

- Sao, Hạ đệ thụ huấn rồi chứ?

Quân Bình gật đầu:

- Đã thụ nạp xong rồi.
- Người thi triển lại cho ta xem.

Quân Bình thở hắt ra rồi nói:

- Phải thi triển lại ư?

Thần Hành Tiểu La Hán gật đầu:

- Tất nhiên rồi. Tiểu tăng truyền thụ Hư Hư bộ pháp cho người thì phải kiểm tra lại chứ.

- Tăng huynh đã làm khó đệ thì đệ đành chịu vậy.

Hạ Quân Bình gượng đứng lên rồi theo đúng bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ mà bước đi. Chàng bước đi càng lúc càng nhanh, so với Thần Hành Tiểu La Hán thì không thể sánh bằng nhưng với một thời khắc ngắn ngủi mà Quân Bình có thể thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ không hề sai phương vị thì đến ngay cả người truyền thụ bộ pháp đó cũng phải ngây mặt ra nhìn.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa chiếc đầu trọc, buột miệng nói:

- Không ngờ... không ngờ...

Quân Bình đang thi triển bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ thì bất thành linh dừng bước. Chân diện của chàng lộ rõ những nét khấn trương tột cùng.

Thần Hành Tiểu La Hán ngơ ngẩn trước thái độ kỳ lạ của Quân Bình liền bước đến hỏi:

- Hạ lão đệ... Người sao vậy?

Quân Bình nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, ngập ngừng nói:

- Tăng huynh... Phải vừa rồi vừa có một ngôi sao băng về phương Bắc phải không?

- Ta đâu có nhìn lên trời mà thấy chứ.

Quân bình khẩn trương nói:

- Tăng huynh là người xuất gia, nếu Thiếu Lâm Tự có kiếp nạn gì thì tăng huynh có ra tay phò trợ không?

- Tất nhiên rồi... Thần Hành Tiểu La Hán là người của phật môn, nếu phật môn có chuyện thì tăng huynh đâu thể nhắm mắt khoanh tay chứ.

Hạ Quân Bình nhìn thẳng vào mắt Thần Hành Tiểu La Hán, trang trọng nói:

- Thiếu Lâm Tự sẽ gặp kiếp nạn rất lớn. Nếu tăng huynh là người của phật môn, thì mau đến Thiếu Lâm Tự.

- Hạ lão đệ nói vậy có nghĩa gì?

Quân Bình buông một tiếng thở dài:

- Thiên cơ bất khả lộ. Tăng huynh mau đến Thiếu Lâm. Hạ Quân Bình sẽ đến sau.

- Hạ lão đệ đoán chắc như vậy à?

Hạ Quân Bình nhìn Thần Hành Tiểu La Hán, trang trọng nói:

- Quân Bình không thể sánh với ân sư, nhưng đã có thể hiểu được huyền cơ. Đó là sự phối hợp của hậu thiên bát quái và tiên thiên bát quái. Sự phối hợp chuyển luân theo càn khôn tiên thiên, ứng với những vì tinh tú. Đêm nay vô tình đệ thấy sao phương Bắc băng, đúng vào ứng mạng Thiếu Lâm.

Chàng buông một tiếng thở dài:

- Sao tướng Thiếu Lâm băng tất đại họa đến. Tăng huynh mau sớm về Thiếu Lâm.

Quân Bình nắm tay Thần Hành Tiểu La Hán, trang trọng nói:

- Lộ tướng tức ẩn tướng. Tăng huynh bảo trọng!

Thần Hành Tiểu La Hán lưỡng lự rồi hỏi:

- Hạ lão đệ không còn gì để nói nữa à?

- Quân Bình chỉ có thể nói được bấy nhiêu đó thôi. Hy vọng tăng huynh sẽ hiểu được lời của Hạ Quân Bình.

- Được rồi... Tiểu hoà thượng sẽ đến Thiếu Lâm, nhưng hy vọng ứng điềm của sao tướng không đúng như lời của Hạ lão đệ.

- Hãy nhớ lời của đệ. Sao tướng băng ắt tướng phải lộ tướng. Không được ẩn tướng. Tăng huynh mau đi đi.

Giọng nói của Hạ Quân Bình khiến Thần Hành Tiểu La Hán bồn chồn lo lắng. Lão cảm nhận những gì chàng nói ra chẳng khác nào lời sấm truyền thần bí chắc chắn sẽ xảy đến với Thiếu Lâm.

Thần Hành Tiểu La Hán ôm quyền xá Quân Bình:

- Hạ lão đệ bảo trọng!
- Tăng huynh bảo trọng!

--- 000 ---